

HRISTOS S-A ÎNĂLȚAT!

Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, înainte de patima Sa cea de bunăvoie și mântuitoare, le- a spus Sfinților Apostoli: „Mă duc să vă gătesc vouă loc. Iar după ce vă voi pregăti un loc, mă voi întoarce și vă voi lua la Mine, ca acolo unde sunt Eu și voi să fiți” (Ioan 14, 3); „Nu vă voi lăsa orfani; voi veni la voi” (v. 18); Iar în încheiere le- apus: „Și acum v- am spus acestea, înainte de a se întâmpla, ca să credeți când se vor întâmpla” (v. 29). Cu alte cuvinte Mântuitorul îi pregătește pe Sfinții săi Apostoli pentru vremea când se vor despărți, urmând ca la 40 de zile după Slăvita Înviere să se înalțe la cer.

Cu această seară am intrat în vremea în care sărbătorim Înălțarea Domnului la Cer, numită în popor și Ispas. Sărbătorim acest eveniment din istoria mântuirii neamului omenesc, împlinit la 40 de zile după Înviere. Sărbătoarea și- a luat numirea de la minunea făcută de Iisus cu însăși persoana Sa, și preamărită în cartea Faptele Sfinților Apostoli cu aceste cuvinte: „Până în ziua în care S-a înălțat la cer, poruncind prin Duhul Sfânt apostolilor pe care i- a ales, Căroră S-a înfățișat pe Sine viu după patima Sa, prin multe semne doveditoare, arătându-li- Se timp de patruzeci de zile și vorbind cele despre Împărăția lui Dumnezeu. Și cu ei petrecând, le- a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui....Și acestea zicând, pe când ei priveau, S- a înălțat și un nor L- a luat de la ochii lor. Și privind ei. Pe când El mergea la cer, iată doi bărbați au stat lângă ei, îmbrăcați în haine albe, Care au și zis: „Bărbați galileeni, de ce stați privind la cer, astfel va și veni, precum L- ați văzut mergând la cer. Atunci ei s- au întors la Ierusalim de la muntele ce se cheamă al Măslinilor, care este aproape de Ierusalim.” (cap.1, v. 2,3,4,9,10,11 și 12). Deși această sărbătoare a fost așezată în biserică în primele

timpuri creștine cea dintâi informație despre ea o aflăm în Constituțiile Apostolice(sec. al II- lea) unde se spune că:”... numărând iarăși de lăcea dintâi Duminică a Paștilor, 40 de zile, să țineți în ziua a 5- a săptămânii (adică Joi), după ziua Domnului (Duminica), sărbătoarea Înălțării Domnului, în care El S- a ridicat în ceruri la Dumnezeu Tatăl”. Tot în această carte mai citim că: „ Înălțarea (tin analipsin) să se serbeze cu bucurie, căci ea este sfârșitul planului de mântuire al lui Hristos”.

Sfântul Ioan Gură de Aur numește această sărbătoare” ziua luminoasă a înălțării celui Răstignit” iar Sf. Grigore Turoneanul arată și solemnitatea cu care se preamărea Înălțarea Domnului în Biserica din Galia. Învățăături frumoase cu adânci cugetări religioase relative la această zi mare, au rămas de la Sf. Atanasie cel Mare și Sf. Grigorie de Nysa. În vechime, pe muntele Măslinilor se începea solemnitatea în ziua premergătoare Înălțării Domnului, cu lumini pe munte. Sărbătoarea a căpătat o mare solemnitate mai ales în sec. al IV- lea, când Sf. Împărăteasă Elena, mama Sf. Constantin cel Mare, a ridicat o vestită biserică (Eleona), pe muntele Eleonului sau al Măslinilor, în Ierusalim, de unde Mântuitorul S- a înălțat la cer.

În răstimpul celor 40 de zile, de la Înviere până la Înălțare Iisus S- a arătat de mai multe ori Apostolilor, a vorbit cu ei, i- a binecuvântat și le- a dat poruncă să meargă în lume și să propovăduiască Evanghelia „ la toată făptura”, să boteze în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, să- i învețe pe oameni toate câte „v- am poruncit vouă”, asigurându- i de prezența Sa activă, providențiatore „... iată Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor”. De asemenea le- a dat puterea de a lega și dezlega păcatele oamenilor.

Sfinții Apostoli s- au convins pe deplin că Hristos a înviat, că Cel ce a fost Răstignit pe cruce este cu adevărat viu, s- au convins cu mintea, cu inima și cu simțurile lor. Învierea Domnului a constituit prioritatea, centrul propovăduirii lor. Când sinedriștii le- au poruncit să nu mai vorbească despre minunea învierii, ei au răspuns că nu pot deoarece ei au fost martori. L- au văzut, L- au auzit și a fost împreună cu ei, și că au poruncă să propovăduiască și se cuvine a asculta mai mult de Dumnezeu, decât de oameni.

A venit vremea despărțirii. La 40 de zile de la înviere Iisus a luat pe ucenicii Săi, S- a urcat pe muntele Măslinilor și S- a înălțat la cer. Un nor luminos L- a cuprins și Apostolii nu L-au mai văzut:”Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ucenicii Săi, S- a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu „(Luca 24, 41), „Ucenicii s- au întors la Ierusalim cu bucurie mare și toată vremea erau în biserică, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu”(Luca 24, 52-53).

Minunată și negrăită taină: Fiul lui Dumnezeu, „la plinirea vremii” S- a întrupat, S- a coborât la om, S- a smerit și S- a deșertat pe Sine, luând chip asemenea nouă, fără de păcat; la Înălțare, firea noastră omenească unită cu dumnezeirea în persoana lui Iisus Hristos, se ridică la slava dumnezeiască, și se face părtașe de nemurire. Prin Iisus Hristos dobândește ceea ce a pierdut prin păcat.” În mormânt ne- am întors călcând porunca cea sfântă a lui Dumnezeu, iar prin Tine Născătoare de Dumnezeu de pe pământ la cer ne- am ridicat, scuturând stricăciunea morții”.

Înțelegem că Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat, de o ființă cu Tatăl, de aceeași mărire și putere și că El aparține nu numai unui timp, sau unor oameni, că lucrarea mântuirii săvârșită de El este pentru toți oamenii din toate locurile și din toate timpurile , și este o lucrare divină, lucrare pe care nimeni dintre oameni n- ar fi putut să o îplinească.

În miezul operei răscumpărătoare a Fiului lui Dumnezeu stă jertfa Sa pe Cruce, jertfă ce are la temelie iubirea Sa fără de margini. Orice lucru important nu este ușor de împlinit, și cere multă trudă și osteneală, cere ascultare și smerenie, dăruire până la jertfă.

Dacă privim cu luare aminte în istoria bimilenară a poporului nostru român și dreptcredincios vom găsi nenumărate exemple de jertfire a multor frați ai noștri întru credință, a eroilor poporului nostru, românesc și dreptcredincios, care au înțeles chemarea vremii, care au înțeles și s- au pus în slujirea aspirațiilor mari ale neamului nostru.

Precum Hristos S- a adus jertfă pe altarul crucii așa și mulți frați ai noștri, frați de neam și de credință s- au jertfit pe altarul patriei. Întotdeauna la Înălțarea Domnului îi pomenim pe toți eroii neamului nostru, din toate timpurile și din toate locurile, pe toți aceia care și- au jertfit viața pentru apărarea țării, pentru realizarea unității statale, pentru înlăturarea oricărei forme de înrobire a românilor

Cinstirea eroilor intră în tradiția tuturor nemurilor. Unele popoare ortodoxe și- au trecut marii eroi ai nemului lor și ai credinței în rândul sfinților. Așa am făcut și noi românii cu Ștefan cel Mare, cu Constantin Vodă Brâncoveanu, cel care și- a jertfit viața, alături de cei patru fii ai săi, în ziua de Sfântă Mărie Mare din anul 1714, martirizat pentru că a rămas statornic în credința ortodoxă.

Alături de aceștia în ziua de Înălțare, în mod sărbătoresc, îi cinstim și pe alți mulți domni români sau mari comandanți de oști, pe ostașii din popor care, la chemarea țării, au lăsat coarneau

plugului și au pus mâna pe arme, luptând pentru apărarea gliei străbune, ori de câte ori erau atacate hotarele țării de neprieteni.. Eroii sunt și țăranii conduși de Horia , Cloșca și Crișan, ce au luptat împotriva asupritorilor , Tudor Vladimirescu și pandurii săi, țăranii conduși de Avram Iancu și alături de ei și preoți și teologi, care s- au ridicat la luptă pentru drepturi naționale și sociale în anii 1848- 1849, apoi cei care au luptat pentru independență la 1877- 1878, la care îi adăugăm și pe memorandiști. Eroii au fost zecile de mii de tineri ce s- au jertfit în primul război mondial, apoi sutele de mii care și- au jertfit viața în cea de a doua mare conflagrație mondială a sec. al XX- lea, pe câmpul de luptă cât și în lagăre, în prizonierat. Nu uităm a- i aminti și cinsti pe cei care au avut curajul, cu prețul vieții , să înfrunte regimul comunist ateu, pe cei care au luptat în munți, și au sfârșit în fața plutoanelor de execuție, pe cei care au fost în amară detenție în închisorile de la Jilava, Sighet, Pitești, Aiud, Gherla, Râmnicu Sărat, Miercurea Ciuc, la canal și în alte părți. Nu trebuie să- i uităm nici pe frații noștri din Basarabia și Bucovina, deportați din locurile natale, și duși în amară robie, tinerii nevinovați care și- au jertfit viața în decembrie 1989.

*****

Ceea ce facem noi la marele praznic al Înălțării Domnului la Cer, pomenirea eroilor neamului este și o împlinire a îndemnului Sfântului Apostol Pavel:”Aduceți- vă aminte de mai marii voștri, care v- au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu, priviți cu luare aminte cum și- au încheiat viața și urmați- le credința”(Evrei 13, 7).

Sărbătoarea Înălțarea Domnului, cu pomenirea eroilor, se îngemănează într- un mod fericit. În această zi sfântă a Înălțării Domnului la cer, facem pomenire a înălțării sufletelor acestor eroi spre tronul Tatălui Ceresc, având nădejdea învierii, „ știind că Acela Care L- a înviat pe Domnul Iisus” îi va învia și pe ei” și- i va așeza alături de El”(II Corinteni 4, 14).

Binecuvântând jertfa eroilor noștri, să- L rugăm pe Bunul Dumnezeu să așeze sufletele lor acolo unde cei drepti se odihnesc, iar nouă să ne dea puterea de a le urma credința, dăruirea și spiritul de jertfă, ca să lucrăm și noi pentru fericirea neamului nostru și spre slava lui Dumnezeu, Căruia se cuvine slava în veci. Amin.

Autor: Pr. prot. Vasile- Aurel Pop